

РЕШЕНИЕ

№ 297

гр. Варна, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ ГО, в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Светла В. Пенева

Членове: Красимир Т. Василев
Деница Славова

при участието на секретаря Цветелина Н. Цветанова
като разгледа докладваното от Красимир Т. Василев Въззивно гражданско дело № 20243100500467 по описа за 2024 година

Производството е образувано по въззивна жалба на **А. Й. К.**, чрез адв. М. против Решение № 312 от 30.01.2024 година, постановено по гр.дело № 14 211/2023 година на ВРС, с което е била уважена претенцията на ищцата С. Ф. А. и по отношение на въззивника К. са били определени следните мерки, с които е бил задължен А. Й. К., ЕГН ***** да се въздържа от извършване на домашно насилие спрямо С. Ф. А., ЕГН *****; с което е бил **ОТСТРАНЕН** А. Й. К., ЕГН ***** от съвместно обитаваното със С. Ф. А., ЕГН ***** жилище, находящо се в ***, за срок от 15 месеца от датата на издаване на заповедта за защита, на основание чл.5, ал.1, т.2 от ЗЗДН; с което е било забранено на А. Й. К., ЕГН ***** да приближава С. Ф. А., ЕГН *****, както и обитаваното от нея жилища на адрес: ***, на по-малко от 100 метра, за срок от 15 месеца от датата на издаване на заповедта за защита, на основание чл. 5, ал. 1, т. 3 от ЗЗДН и с което е бил осъден да заплати в полза на съдебната власт, по сметка на Районен съд – Варна държавна такса в размер на 25 лева /двадесет и пет / лева, на основание чл. 11, ал. 2 от ЗЗДН.

Във въззивната жалба се излага, че решението се явява неправилно и

постановено в противоречие с материалния закон. Твърди се, че съдът е изследвал и обсъдил погрешно представените по делото доказателства, и че реално не е бил осъществен акт на домашно насилие. Излага се, че молителката не е получила психическа травма и че не са налице доказателства, които да определят въобще акт на насилие. В заключение се настоява съдът да отмени решението на първата съдебна инстанция и по същество да отхвърли претенциите.

Отговор против жалбата не е постъпил.

В съдебно заседание пред ВОС се явява адв. М., която представлява въззивника А. К., и поддържа въззивната жалба.

За въззиваемата С. А., редовно призована, се явява адв.А., които оспорва жалба и моли съдът да потвърди решението.

За да се произнесе по спора, като се запозна с материалите по делото и застъпените от страните становища, ВОС намери за установено следното:

Пред ВРС производството по делото е образувано на базата на постъпила искова молба от С. Ф. А. по реда на Закона за защита срещу домашното насилие. С искането са били отправени молби за налагане на мерки за защита срещу домашното насилие по отношение на А. К., като биват визирани два случая на насилие – от 23.10.2023 година и от 25.10.2023 година. Според молбата на тези две дати К. е отправял спрямо А. закани за убийство, заплахи за насилие.

Ответника оспорил молбата, като в писмения си отговор заявил, че страните по делото са живели на семейни начала в собствения на сина на молителката недвижим имот; че спорове и скандали по между им е нямало и че по същество молбата ѝ се явява неоснователна.

След като съобрази предмета на делото, фактите по него и застъпените от страните становища, ВОС намери за установено следното:

Разпитани са пред първата съдебна инстанция свидетелите И. А., С. П. Гев и Я. Гев Гев. Показанията дадени от тях са разнопосочни – свидетеля А. сочи, че скандалите и заплахите са били чести явления и са възникнали по повод на собствеността върху недвижимия имот, в които страните живеят ; че отношенията между А. и К. се характеризират с ежедневни обиди , закани и заплахи от негова страна; сочи още, че заявеното в Декларацията от страна на молителката отговаря на истината и че К. непрекъснато е агресивен.

От своя страна свидетелите С. Гевн и Я. Гев заявяват, че са съседи по имот на страните и че не са ставали свидетели на скандали, обиди и / или закани от страна на К..

Видно е от делото, че страните са бивши съпрузи, като брачния им съюз е бил прекратен с Решение № 261761 от 26.05.2021 година по гр.дело № 1640/2020 година, с доказана вина на К..От решението става ясно, че семейното жилище е било предоставено за ползване на А., като към настоящия момент то е собственост на лицето И. А..

От материалите по делото е видно, че спрямо К. през 2022 година е била издавана и друга Заповед по реда на ЗЗДН № 103/2022 година също с такъв предмет и страни.

При тези данни становището на съда е следното:

Първия въпрос на които следва да се отговори е дали се касае за домашно насилие съобразно дадената от закона, дефиниция. В съответствие с нормата на чл.2 от Закона за защита от домашното насилие «Домашно насилие» е всеки акт на физическо, сексуално, психическо, емоционално или икономическо насилие, както и опитът за такова насилие, принудителното ограничаване на личния живот, личната свобода и личните права, извършени спрямо лица, които се намират в родствена връзка, които са или са били в семейна връзка или във фактическо съпружеско съжителство. Едновременно с това ЗЗДН е пределно изчерпателен, като приема в ал.2, че за **психическо и емоционално насилие** върху дете се смята и всяко домашно насилие, извършено в негово присъствие.

В конкретния случай съдът приема, че решаващата съдебна инстанция правилно е отговорила на запитването на ищцата дали описаните в ИМ инциденти съставляват насилие по смисъла на закона и най – вече дали се явяват доказани. Касае се за два случая на проявено насилие, според ищцата, което е възникнало на 23.10.2023 година и на 25.10.2023 година, и в тях по отношение на ищцата е упражнен психически и физически тормоз, довел до емоционален стрес и психическо напрежение. Ето защо, предвид твърденията в исковата молба съдът приема, че стореното от въззивника би следвало да обхваща предвидените в нормата на чл.2 от ЗЗДН хипотези и съставлява домашно насилие, **ако бъде доказано**.

Съобразно представените по делото доказателства ВРС, а и ВОС приемат, че представената по делото Декларация по чл.9 ал.3 от ЗЗДН съставлява доказателство, **доколкото същата не е опровергана от насрещни доказателства на въззивника**. Така например по искане на въззивника са били разпитани двама свидетели - С. Гев и Я. Гев, чиито показания обаче не се характеризират със задълбоченост, явяват се повърхностни и не способстват за изясняване на обективната истина. Касае се за показания на съседи, чиито срещи със страните не определят близки отношения, още повече, че са били спорадични и не пресъздават цялостната картина в отношенията между страните. Ето защо, както правилно е посочила

и първата съдебна инстанция тези показания не изясняват фактите. Те могат за посочат състоянието и действията на страните в определени дати, но не и предоставят вярна информация за действително случващото се между тях.

Показанията на свидетеля А. – и по този пункт ВРС е изготвил правилни мотиви, не следва да се кредитират в частта, с която той сочи престъпно поведение от страна на К.. Това е така, защото освен него подобни опити за отравяне, друг не е констатирал, още повече не са били уведомени нито органите на реда, нито е търсена Медицинска помощ. Показанията на последния обаче, в частта, с която той сочи ежедневно домашно насилие над А. съдът приема за достоверни, още повече те кореспондират с останалите писмени документи - по делото е налично и решението за разтрогване на брачния съюз между страните – там изрично е подчертана вината и въобще негативността в отношението на К. към А.; още тогава К. под влияние на алкохол е обиждал, упражнявал е и физическо насилие; отправял е закани и заплахи. Освен това по делото са налице и други данни за предходно насилие – против въззивника е била издавана и друг Заповед за защита между същите страни – касае се за Заповед № 103 от 2022 година по ЗМ № 963/2022 година на Трето РПУ-Варна.

Ето защо, настоящата инстанция приема, че Декларацията по чл.9 и показанията на свидетеля А., в частта касаеща упражнено над А. домашно насилие са останали не опровергани от останалите доказателства, събрани в процеса. По смисъла на чл.13 ал.3 от ЗЗДН, когато няма други доказателства, съдът издава заповед за защита само на основание приложената декларация по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, но по изложените по – горе съображения в това спорно производство въззивника не е успял да установи липсата на действия, които могат да се квалифицират като домашно насилие. Законът за защита срещу домашното насилие изрично предвижда провеждането на спорно съдебно производство по реда на чл. 12, ал. 1 и чл. 15, ал. 1 от ЗЗДН с възможност за събиране на доказателства от страните, съгласно чл. 13 от ЗЗДН. Точно по този начин е гарантирано и правото на защита на въззивника в производството, който има възможността, и следва да опровергае доказателствената стойност на декларацията по чл. 9, ал. 3 от ЗЗДН, установена изрично в чл. 13, ал. 3 от ЗЗДН, чрез представяне на съответни доказателства. В конкретния случай въззивника неправилно се е позовал на показанията на свидетелите С. Гев и Я. Гева, по причини, посочени по горе.

Ето защо ВОС приема, че първата съдебна инстанция правилно е събрала и преценила необходимите доказателства, така както е правилен и нейния краен извод.

Предвид горното, ВОС,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 312 от 30.01.2024 година, постановено по гр.дело № 14 211/2023 година, по описа на ВРС, седми състав.

ОСЪЖДА А. Й. К., ЕГН ***** да заплати в полза на ВОС, д.т. в размер на 12.50 лева (дванадесет и петдесет) лева, на осн.чл.16 от Тарифата за д.т., които се събират от съдилищата по реда на ГПК.

ОСЪЖДА А. Й. К., ЕГН ***** да заплати в полза на С. Ф. А., ЕГН ***** сумата от 400 /четиристотин/ лева, представляващи съдебно – деловодни разноски – адвокатски хонорар пред ВОС.

На осн.чл.17 ал.6 от ЗЗДН решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____